पुनरप्यागमिष्यामि यदीयं नावगूहते ॥ ११२ ॥

अरिमर्दनः पृष्टवान् । का च नावगूहते । कश्चायं चौर इति विस्तरतः श्रोतुमिच्छामि । दीप्तान्तः कथयति । अस्ति कस्मिंश्चिदधिष्ठाने कामातुरो नाम वृद्धबणिक् । तेन च कामोपहतचेतसा मृतभार्येण काचिन्निर्धनबणिक्सुता प्रभूतं धनं दत्त्वोद्वाहिता । अथ सा दुःखाभिभूता ५ तं वृद्धबणिजं द्रष्टुमपि न शशाक । युक्तं चैतत् ।

श्वेतं पदं शिरसि यत्तु शिरोरुहाणां ।
स्थानं परं परिभवस्य तदेव पुंसां ॥ ११३ ॥
आरोपितास्थिशकलं परिहृत्य यान्ति ।
चाण्डालकूपमिव दूरतरं तरुण्यः ॥ ११४ ॥ १०

तथा च । गात्रं सङ्कुचितं गतिर्विगलिता दन्ताश्च नाशं गताः ।
दृष्टिर्भ्रश्यति रूपमप्युपहतं वक्त्रं च लालायते ।
वाक्यं नैव करोति बान्धवजनः पत्नी न शुश्रूषते ।
धिक् कष्टं जरयाभिभूतपुरुषं पुत्रोऽप्यवज्ञायते ॥ ११५ ॥

अथ कदाचित् सा तेन सहैकशयने पराङ्मुखी यावत् तिष्ठति । १५ तावद्गृहे चौरः प्रविष्टः । सापि तं चौरं दृष्ट्वा भयव्याकुलिता वृद्धमपि तं पतिं गाढं समालिलिङ्ग । सोऽपि विस्मयात् पुलकाङ्कितसर्वगात्रश्चिन्तयामास । अहो किमेषा मामप्यावगूहते । यावन्निपुणतया पश्यति । तावद्गृहकोणैकदेशे चौरं दृष्ट्वा व्याचिन्तयत् । नूनमेषास्य भयान्मामालिङ्गतीति ज्ञात्वा तं चौरमाह । २०

या ममोद्विजते नित्यं सा मामप्यावगूहते ।
प्रियकारक भद्रं ते यन्ममास्ति हरस्व तत् ॥ ११६ ॥

तच्छ्रुत्वा चौरोऽप्याह ।

हर्तव्यं ते न पश्यामि हर्तव्यं चेद्भविष्यति ।
पुनरप्यागमिष्यामि यदीयं नावगूहते ॥ ११७ ॥ २५